

№194

Березень - 2008 - March

Рік XVII

НОВИНИ З ЯСНОВИДСЬКОЇ ПЕЧЕРИ

I. Klyk / 08

ХРИСТОС ВОСКРЕ! - ВОЇСТИЧУ ВОСКРЕС! *HAPPY EASTER!*

Великодня мозаїка

ПОЗА Б'Є...

- Лоза б'є, не я б'ю, пане Гула... За тиждень Великдень.
- Не бийте, не бийте, бо не маєте за що. Я вам партії не розколов... Де ж ви таку лозу захватили?
- Та в церкві!
- Знаю, що не в божниці. Тільки чого ж ваша довга, а моя куценька?
- Ну, моя за цілого кводра, а ваша, певно, за дайма.
- Та я теперички безробітний, на Айковому, так сказати, утриманні.
- Велика кривда вам не діється. Ходите собі по парку, посвистуєте та й чекаєте на чека. Писанок вже накрасили?
- Ой, будуть же нам писанки, як колись знічев'я почнуть падати на голову!
- Ви про котрі? Атомові?
- Та й не тільки атомові! Є ж тепер, кажуть, ці, водяні, по сімсот разів сильніші від атомових. Як вам одна тріска на Паціфіку, то всі японські риби пополошили!
- Алé?..
- Бігме! Газети пишуть, що якби півдозена таких бомб вибухло відразу, то могли б завалити половину світа, ще й на сусідніх планетах вікна повискачували б.

Далі на стор. 11

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал

Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадської Асоціації етнічних журналістів і письменників 2004 р.
Внесений до Енциклопедії Сучасної України.

Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Association of Ethnic Media award
Published by Bcsmix Community Publishing Corporation, Toronto, Canada
Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription/Передплата:

Canada and USA/Канада й США:
\$45.00 (one year); \$24.00 (6 months); \$13.00 (3 months)
Other countries/Інші країни: \$85.00 Can., \$75.00 US

Mailing address: Всесміх, 1300 Woodhill Court,
Mississauga, Ontario L5E 3H1 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707
E-mail: bcecmix@sympatico.ca www.Bcsmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.

При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

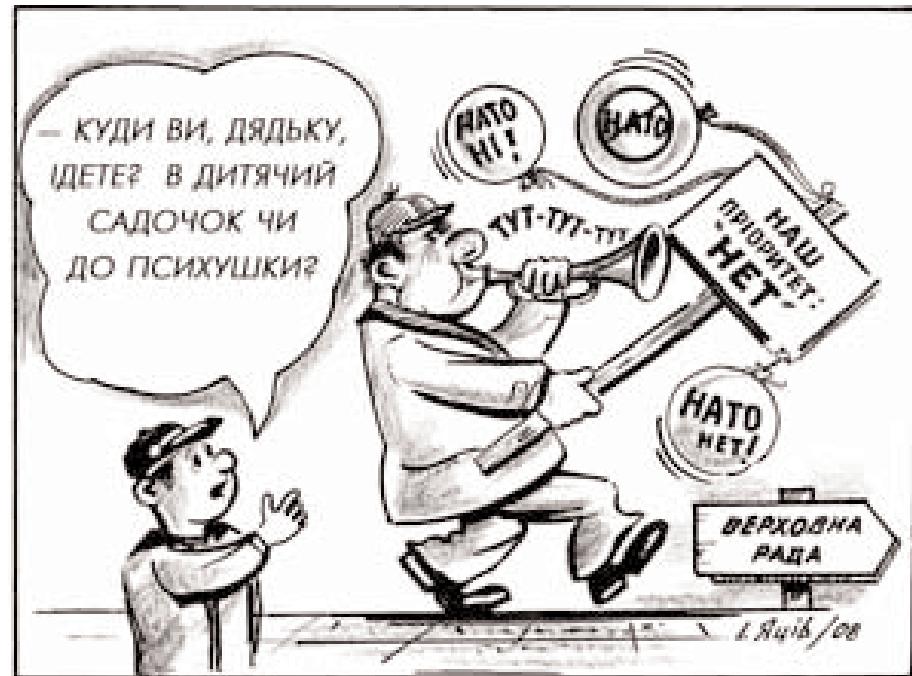
Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

Павло Глазовий

НЕ ХВИЛЮЙТЕСЬ, ГРОМАДЯНИ!

Часто чуємо у будні,
Ще частіш у свято:
— Україну поневолить,
Пограбує НАТО!
Ta задумайся, будь ласка,
Мій земляче-брате:
Невже воно, оте НАТО,
Таке дурнувате?
Ta невже ж ото не знають
Їхні генерали,
Що давно уже до цурки
Всіх нас обідrali?
Уявіть, що Україну
НАТО завоює.
Як одягне голодранців?
Чим їх нагодує?
Скільки тут пенсіонерів,
Скільки інвалідів!
Скільки всяких чинодралів,
Скільки дармойдів!
Ta нехай, сюди поткнуться
Натівські машини, —
Їх роззують за півночі,
Поздирають шини.
Доведеться інтервентам
Ночувати в танку,
Bo на вулиці задушать
За консервну банку.
Tут на це спеціалістів —
Ой же як багато!
Їм міліція "до фені",
Що якесь їм НАТО?

Не хвилюйтесь, громадяни,
І живіть спокійно.
Hас від НАТО захистили
Mіцно і надійно.

— Не холодно
вам, діти?
— Нам ні, а
Петрусеvi,
мабуть, дуже холодно.
— A хто це Петрусь?
— Той, що в снігову бабу
заліз.

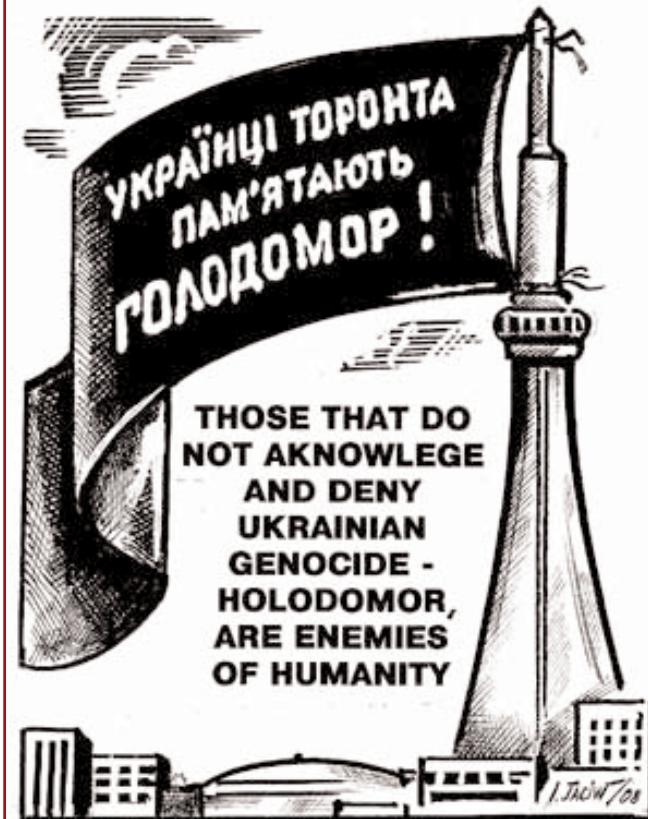
Сміховісті

Вчора в Мар'їнському палаці указом Президента була вбита муха.
Після чого указ був повернений назад на стіл.

• • •
Do нас з Волині кожного літа приїжджає теща. Міжнародного масштабу в цих подіях, звичайно, немає, але елементи тероризму явно присутні.

• • •
У під'їзді будинку в Москві застрелили незалежного журналіста Н., відомого своїми викривальними статтями проти найвищих державних чинів. Правоохранні органи висунулу єдину версію: самогубство, спричинене надзвичайною спекою на Мадагаскарі.

Тільки ворог людства — людства, а не лише України! — може заперечувати голодомор 1932-1933 років. Дехто не визнає, чи не розуміє, чи вагається... Росія (маючи імперську націленість на майбутнє) не хоче визнавати, українські псевдопатріоти вагаються (позираючи у бік Росії), а от Канада... Країна, в якій понад один мільйон громадян мають українське коріння, не включила український Голодомор (нарівні з геноцидами в інших країнах) у програми навчальних закладів.

Ганьба! — збурилася наша громада. І посипалися на урядові установи протестні листи і заяви. Від народу, від українських централь і комітетів і від наших урядовців, серед яких невтомний член Парламенту Борис Вжесневський.

СКУ створив Комітет з відзначення Голодомору. А раз вже є організуюче тіло, то є й заплановані акції, такі, як "Міжнародна невгасима свічка", яка запалиться в Австралії і через 15 країн дійде у листопаді 2008-го до України; Тиждень Пам'яті відзначатиметься в Канаді щороку в четверту суботу листопада; Ліга Українців Канади відкриє виставку у Торонтській мерії, і багато іншого.

"Всесміх" теж дає свій "кводер" до загальної вкладки...

Павло Глазовий ОРЛИНЕ ПЛЕМ'ЯЧКО

Хоч в Ізраїлі євреям
Жить непросто, тісно їм,
Та вони близьких по крові
Закликають в рідний дім:
— Їдьте в край обітований!
Ми притулок вам дамо,
Проживайте з нами вкупі,
Як усі ми живемо.

А Росія не скликає
Рідних дочок і синів,
Хоч землі достатньо має
Більше в тисячі разів.
Не гукає, не скликає,
Щоб додому прибули,
Щоб вітчизні історичній
Стать на ноги помогли.
Ось хоча б на Україні —
Скільки щиріх росіян,
Тих, що гордо заявляють
— Я товариш, а не пан!
Незалежність українська

В печінках засіла їм.
Як вони скучають, бідні,
За отечеством своїм!
Гляньмо в Раду, у Верховну,
Там же стільки є орлів,
Що по-нашому ступили
Не уміють пари слів.
Їх же, бідних, заставляють
Україні присягати.
А на кой їм Україна,
Єслі єсть Росія-мат'?
То чому ж орел двоглавий
Хитро збоку погляда
І орляток не скликає
До єдиного гнізда?
А тому, що хоч в орляток
Є проблема з язиком,
З України у Росію
Їх не витуриш кілком.
В теплій залі крісла терти
Та любить Росію-мат'

Це не те, що плуга перти
Чи вугілля добуватъ.

О, якби було можливо,
Дружним хором ця братва
Прочитала б не присягу,
А Єсенінські слова:

«Если крикнет рать святая:
Кинь ты Русь, живи в раю!»,
Я скажу: "Не надо рая,
Дайте родину мою".
Але там, в Росії, жити —
Діло нині нелегке.
Легше "родіну" любити
Від Росії "вдалік".

Та й таких же є чимало:
Він у нас керівником,
А в Москві з його талантом
Не взяли б і двірником.
Ось чому орел двоглавий
Цих орлят не поміча:
Крикунів і дармоїдів
Там домашніх вистача.

**Журнал "Time"
назвав
Владіміра
Путіна
"Людиною
2007 року"**

Якщо хтось з українців нахмурить чоло: "Як же так, Америка визнала його он як, а для нас він мов більмо на оці", то пригадаємо, що присвоєння звання "Людини року" ніколи не було почестю. Воно визначає людину, яка..., ну не більмо на оці, а щось краще, наприклад, те (чи той), хто на язиці. В 1938 році той же журнал "Time" назвав Адольфа Гітлера "Людиною року".

Дивна паралель. Гітлер обіяв "піднати Німеччину з колін", і Путін обіцяв те саме. I

підняв Росію до рівня держав, які керують світом. Як пишеться в передовиці "Time", "Якщо Росію чекає провал, то це означає провал усього світу в XXI віці".

Путінське правління дехто називає неототалітаризмом. Тоталітаризм був при Сталіні та іже з ним, заперечить його оточення. Владімір Владімірович забезпечив порядок і стабільність, нехтуючи принципами демократії (у західному розумінні цього поняття). Він змусив світ бути з ним обережним. Чи не тому його визнали "Людиною року"?

До речі, той же журнал оцінив особисті багатства нинішнього президента Росії в 40 мільярдів доларів США.

Вікно квартири молодого хлопця знаходиться навпроти вікна дівчини. Кожний вечір він вимикає світло, ховається за штору і спостерігає, як вона роздягається у себе в квартирі. Одного разу вранці у нього лунає телефонний дзвінок:

— Алло, молодий чоловіче! Це телефонує дівчина з квартири навпроти. Ви, випадково, не помітили вчора ввечері, куди я поділа свої панчохи?

Ганна Черінь

Сни

Мандри приходять вві сні —
Деякі з них навісні.
Є навіть наука снології
(Галузь від геронтології).

Сниться одному синиця,
Другому — паляниця,
Третьому — красна дівиця,
Четвертому — тільки спідниця.

Іншим нічого не сниться,
Тому, що так солодко спиться...

Дехто чверть, або й половину
Життя укладає в перину.
Для такого снів бачення
Має велике значення.

Дехто йде в мандри стрімкі,
В Індонезію чи Родезію,
А мені сниться сні не такі:
Я бачу їх у поезії.

Так, вві сні облітати можна
Цілу земну кулю.
Та дійсність зі сном не тотожна:
Прокинешся — маєш дулю.

Декому пекло чи рай
Сниться, якась небилиця.
Я п'ю чорну каву і чай,
Від них вже й нічого не сниться.

Добре, як добре спиться.
Якби ще чарівні сні!
Шкода: нічого не сниться
Від осени до весни...

Не всім цей призначено дар,
З нас більшість куняє, як крілик,
І спить без примар і видінь,
Ну що ж, з нас не кожний —
Снили...

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

Черепаха живе так довго тому,
що нікого не переганяє.

ВЕРТЕП НЕДОТЕП

Переднє слово до книжки Творища твариша Івана де Курчамаць фон Ярича

Розслабонія – країна, в якій роками чорно-темно гарує І. де Курчамаць фон Ярич – це країна сумного сміху, де можна реготати хто скільки годен, від пупа до пупа. Гуморфрески, померески, вислови-ікебанки, криклама..., струшують пил рутини із закостенілого буття і виоскалюються усміхом, що є неодмінною приправою здорового способу життя хоч кого, бо ж і коні сміються. Дотепи, коли наступають вам на п'яти, то ви наступаєте на п'яти здоровою, що таке дефуцитне у третьому тисячолітті надсміховенішої ери. Не вагайтесь! Віагруйте словом і дастесь вам многая і благая літ.

Шкіц-автобіографія автора, малоформатна: Воєнного розливу.

Син босоногих злиднів.

Тато мій – Яким Данилович – бачився з Францом Йосифом, то ми з цим цісарем трохи родина.

Ладшафт сім'ї був надто веселий, якщо не сміховенний. Десятеро дітей на п'ять арів подвір'я і 20 арів присадиби.

Позашлюбний, позаштатний, позалітературний письменник-початківець з 35-річним стажем. Водно – літератор шестидесятник, бо першу книжку пожбурив-видав у світ, коли розміняв купюру 50-річчя.

У писанні швидкий: афоризм на п'ять слів можу писати й 10 років.

Добре знаю алфавіт, користувався усіма буквами, деякими навіть по кілька разів досить вдало.

Автор 729 тисяч крапок і ком, понад 5 тисяч тире тощо. Проте ці знаки для мене є не коханими, а знаками спотикання. Автор безлічі помилок, які слід вважати недійсними і в цій збірочці.

Кавалер ордера на трикімнатну квартиру.

Член-кореспондент райгазети "Свіча".

ОСВІТИ

Афоризми Івана Ярича

◆ В одних освіта вища, в інших тільки платна.

◆ В людського Духа нині – задуха.

◆ Пізнати світ – це все одно, що танком підголитися.

◆ Думка, як цукерка:

головне – загорнути її в гарну обгортку.

◆ Історія не тільки найкращий учитель, але й найтупіший учень.

На моїй творчості виховалось не одне покоління мишоподібних гризунів

Головатий. Голова 62 розміру. Тому ношу її 35 років у одній і тій самій смушковій шапці, водно шукаючи на базарах, в крамницях подругу для своєї макітрані, отже, взимку мерзну у вухи, сиджу дома, псую папір.

Любитель крутых бутель – і бабельбродів. Тому й натхнення часто-густо доводилось черпати з келишків, склянок, гальбі, жінки тощо. Тепер п'ю тільки з бутля знань, та з аптечних кіосків.

Спілкуюся і на одній з народних мов – недрукотабельній: хулішівці-яричівці, яку дітям до 16 років вживати заборонено.

Улюблена радіопередача: прогноз погоди.

За все життя мені приснилося кілька добротних снів, а то все – браковані.

Щастя, якщо таке трапиться, ношу навиворіт, щоб надовше стало.

Іван Ярич

Сміх, і гріх, і яйця

ЯЙЦЯ ВРЯТУЮТЬ УКРАЇНУ

Колись яйця були в офсайті, тобто поза політикою, а тепер національною зброєю, як у руских газова труба. Яйця роблять політику.

Ними не розкидалися, як нині. Розповідали у моїм ріднім Центрі Європи: зібрали одна бідна сім'я 200 штук яєць, щоб продати, а за виручку дітей приодягнути до Великодня. В той час йшли центральноєвропейці спродуватись аж за 25 км., до м. Стрия, пішодрала. Вставали опівночі, мішки в руки – і вйо. Вийшов той селянин в пітьму, а ввечері колов дрова, ковбан не закотив під шіпку, залишив посеред двору, то коли зробив від порога кілька кроків, зашпотався і, щоб не впасти, гепнув яйцистим мішком до ковбіці. Яєчні було на півсела! І стільки ж нещастя, і сміху – на десятиліття.

Нині яйцями розкидаються, що гей га! Яйця нині у велику політику затесалися, тому

Далі на стор. 7

Яйця врятують Україну

багатьом заважають, а не тільки танцюристам, як то було, коли танці були іще танцями.

Насамперед яйця урядникам заважають. Їх вони бояться, як браконьєри Грінпісу.

Хто контужений яйцем, високо літати вже не здатен.

А почалося із Івано-Франківська (24.09.2004), з яйцеатаки на проФФесора колишнього дона прем'єр-міністра. Тому пропоную перейменувати колишній Станіславів на Яйцівськ.

Звідтоді були спроби зустрічати жовтками і білками інших політиків. Застосування яєць супроти всіляких витівок україножерів стає традицією.

Петро Сімоненко мав нагоду відчути теплий яйцеприйом у Львові. У Львові не тільки трамваї кольорові, але й яйця.

Яйцеатаку здійснено і на Юльку-свистульку...

Сама сексастрасенска Марійка Тлуста Гострадамус і Мішель де Нострадамус у своїх катренах передбачливо прорікнули: "біле з жовтим його звалить і він упаде." І так сталося і ще

неоднораз станеться. Хвала вам, Яйцевидці!!!

Пригадайте, як 2007 р. у Києві ще одного антиукраїнського "танцюриста" Миколу Левченка з Донбасу – депутата Донецької міськради – частували яйками. Цей чоловік, до того з чисто українським прізвищем, ричущо-ядучий цербер "руssкого языка", топтальник української мови, проштовхнув через сесію міськради проект про захист у Донецьку (!???) "могучого", і сесіянти виділили на цю антиукраїнську справу з бюджету 150 тис. Не яєць, а гривень...

І співакам яйця заважають. Халтурним, що пають і танцюють на іноземній мові. Яйця замість оплесків! Колись викликали "на біс" тепер "на яйця".

...Приїхала у Тернопіль відома співачка-шансистка, тверда русская язичниця Наталья Могилевська з концертом. Тамтешні фани – хлопці із місцевої організації "Тризуб" – привітали її яйцями. Домашніми, курячими. Не пошкодували заплатити за квитки на концерт по 170 грн., але в пуп-діву, яка саме співала пісню "Етот танец", шпурнули запортками, котрі, однак, не заважали співуні доспівати-дотанцювати концерт, ще й обурено накивати артпальчиком на невдячних глядачів: мовляв, "не отримуватимете хороших концертів через отаких ідiotів".

Словом, позбавила надії цього яйцеметно-кулеметного міста, бо яйця у зневажувачів рідної мови летіли тут і раніше. Тож не їхатимуть з концертами й інші "високооктанові, russкого гопчення", артисти.

Що ж, їхня воля... Насаджувати чужу пісню, яка й без того засмерділа атмосферне повітря України вщерть, тернополяни не дозволяють, і, очевидно, мають рацію!

Щирі українці, яких інакомисляща попса запопсирала, змушені вдаватися до крайніх яйцезаходів, щоб хоч якось привернути увагу влади до "поющого безперделя".

Тому, мабуть, і йдуть в роботу яйця, що це найдешевші набої. Лента за лентою, яйця подавай... Ця зброя, мабуть, і в майбутньому застосовуватиметься у боротьбі з україноненависними тупими предметами.

Чув, ферми вже є по вирощуванню розривних політ-яєць, із зміщеним центром. Щоб як пригостив, то й яєчня тобі.

Далі на стор. 8

Яйця врятують Україну

І настанок пропоную:

- 1) Запровадити звання Герой України по яйцепадінню. Орден Ярослава Мудрого "За заслуги перед Яйківчиною".
- 2) Курси-бурси організувати по яйцекідалах і по яйценабоях.
- 3) Яйцекулемет сконструювати зі стрічкою на 20 лотків яєць.
- 4) Балістичні яйцракети середнього радіусу дії.
- 5) День Яйця повинен стати всеукраїнським яйценосним жовтковим святом.
- 6) Змагання по метанню яєць мають бути національним видом спорту, а в майбутньому – олімпійським.

Яйця наступають! І врятують Україну, як гуси – Рим!

Сила нації в яйцях! Хапайтеся, громадяни, за яйця, якщо хочете добра нації.

Слава ЯЙЦЯМ!

Іван Ярич. м. Долина, Івано-Франківська обл.

БЮРО НЕВІДКЛАДНИХ ВІДПОВІДЕЙ

— Що відчуває чоловік, якому зрадила жінка?

— Рогазм.

• • •

— Яке найбільше розчарування в шлюбі?

— Вийти заміж по любові, а потім дізнатись, що він не має грошей.

• • •

— Що таке безпечний секс?

ПОГОВІРКИ НА ВІВОРІТ

- ◆ Не все то золото, що погано лежить.
- ◆ Не все те сонечко, що встає.
- ◆ Не йоги горшки ліплять.
- ◆ Одна голова добре, а два чоботи пара.
- ◆ Постояти за себе, полежати за інших.
- ◆ Рускі після першої не женяться.
- ◆ Рибак рибака ненавидить здалека.
- ◆ З ким поведешся, з тим і наберешся.
- ◆ З ким поведешся, так тобі і треба.
- ◆ З милом рай і на землі.
- ◆ Семеро одного найдуть.
- ◆ Семеро одного наб'ють.

— Це секс, який не призводить до шлюбу.

• • •

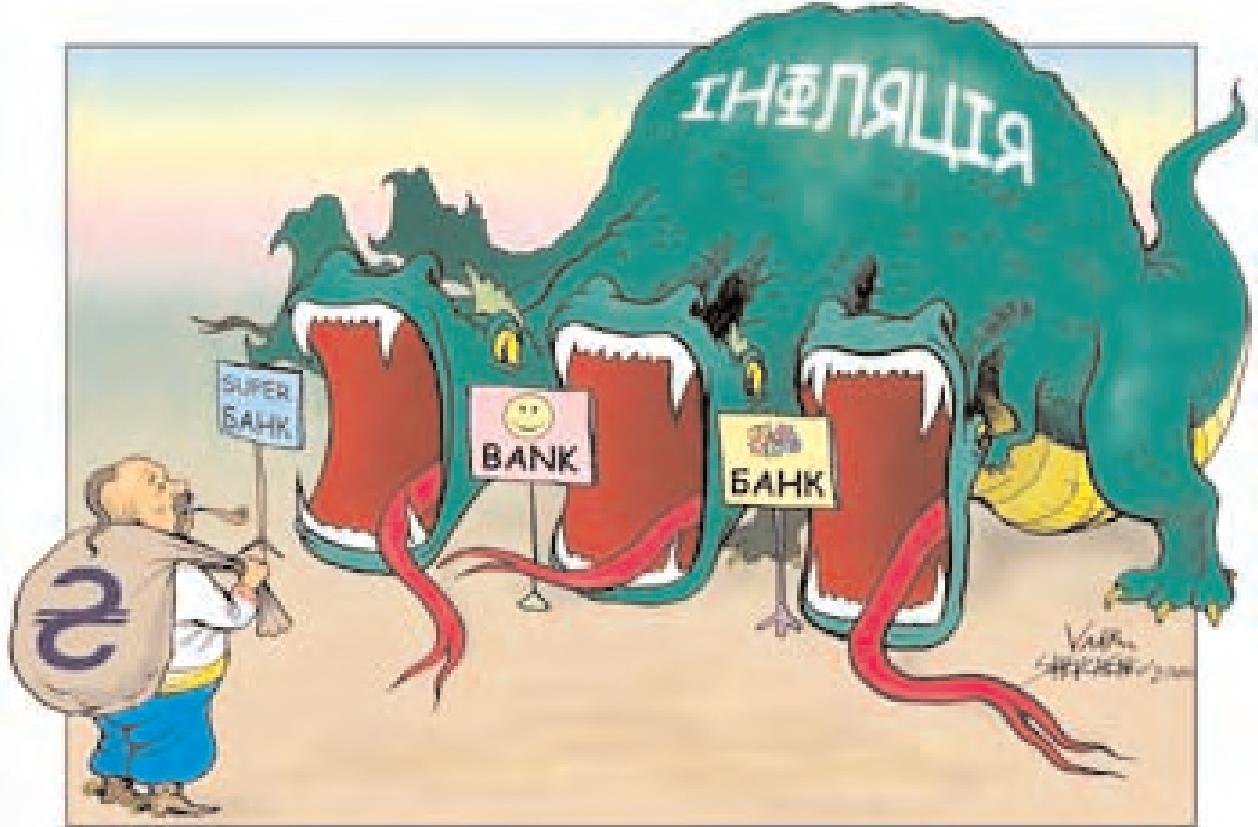
— Що треба зробити, щоб позбутися міжконфесійних конфліктів?

— Треба запросити турків, щоб зліквідували невірних.

• • •

— Що таке однолюб?

— Це мужчина, який може зробити нещасливою лише одну жінку.

МОСКОВИТСЬКИЙ ІМПЕРСЬКИЙ ПЕДИКУЛЬОЗ І ЙОГО ХОХЛУЙСЬКІ ГНИДИ

Євген Дудар

"Вчені Брістольського університету купують воші. По 20 фунтів стерлінгів за штуку. Останнім часом у Великобританії з'явився новий вид педикульозу, який не лікується жодним з відомих лікарств. То ж вирішено зібрати якомога більше матеріалу для дослідів"... (3 газет)

Отак. Начитаєшся. Наслухаєшся. Надивишся. І думаєш: якої гидоти у світі тільки немає. Є хвороби дуже страшні. А є хвороби дуже бридотні.

Де-де, а у Великобританії – педикульоз! Хто б міг подумати. Воші на голубому Альбіоні. Вітя Царапкін припускає, що це наслідок процесу міграції. Не інакше, як оті невідомі воші – мутовані паразити періоду розвиненого соціалізму в СРСР...

В Україні – інша біда. В Україні зосталися політичні гиди московитських імперських воші. І також мутовані. Гида плодить гиду. Найбільше їх скучилося у місцевих радах деяких регіонів. У деяких так званих партіях, "обществах", "Союзах", "движениях". Тому виникає підозра, контингент паразитів нам постійно поповнюють

і постійно підгодовують звідтіля, з "центрі". Генетично, звісно, їх тягне туди, на "історіческу родіну". Але вони так присмокталися до тіла України, що інакше не уявляють себе на "велікій родіні", як "вместе с малоросієй"...

Тому й не дивно, що своїми гидавими "двіженіями" то "спасают русский язык", то воюють протів НАТО. То паплюжать Президента. Державу. Національні святині. Ну, проти НАТО, зрозуміло. Де НАТО – паразитам місця нема. А "язик" для того і язык, щоб ним маніпулювати, вішати на вуха локшину, викликати в суспільстві сверблячку.. Нехай, мовляв, суспільство чухається. Будуть руки зайняті, то до них, гид, не дотягнуться.

І суспільство чухається. Терпить всю оцю нечисть на своєму тілі. Потурає її гидавим "двіженіям". А влада наша, українська, ще й охороняє цю погань. Аби хтось до нігтя не притиснув. І одне одного питаемо: "І що ми за народ такий? На нашій шкірі сидять, смокчуть нашу кров, над нами глумляться, а ми ще й оберігаємо їхній спокій?..."

Отакий, значить, ми народ. Гуманний до

Далі на стор. 10

МОСКОВИТСЬКИЙ ІМПЕРСЬКИЙ ПЕДИКУЛЬЗІ І ЙОГО ХОХЛУЙСЬКІ ГНИДИ

опупіння. Навіть гниду шкодуємо розчавити. Чи зміти зі свого тіла. Віримо в чудеса. Може вона усвідомить, що вона гнида, стане їй соромно і перетвориться, принаймні, на мураху...

Звісно, життя нас навчить бути рішучими і категоричними і навчитися очищати свій життєвий простір від нечисті. Хоч, правду кажучи, вчить уже кілька століть. І ті ж самі граблі по тому ж самому лобі. Чи граблі такі м'якенъкі, а чи лоб такий твердий? Але ж вічно терпіти оту суспільну завошивленість не будемо. Якесь покоління та скаже: "ГОД!!" Проведе дезінфекцію.

A father and son went fishing one day. As they sat in the boat for a couple of hours, they did not have much to do. The son started thinking about the world around him. He began to get curious. So, he asked his father some questions.

"How does this boat float?"

The father thought for a moment, then replied, "Don't rightly know, son."

The boy returned to his contemplation, but soon came up with another one, "How do fish breathe underwater?"

Once again, the father replied, "Don't rightly know, son."

A little later, the boy asked his father, "Why is the sky blue?"

Again, the father replied, "Don't rightly know, son."

Worried he was going to annoy his father, he said, "Dad, do you mind my asking you all of these questions?"

His father immediately assured him, "Of course not, son. If you don't ask questions, you'll never learn anything!"

А поки що Ізя Чачкес радить інше. Виходячи з українського філантропного менталітету, нечисть, що обслідує Україну, продати британським вченим. Звісно, по 20 фунтів стерлінгів за кожну політичну злидню нам ніхто не дасть. Але по тридцять умовних "срібняків" можна взяти. Бо, здається, що ті політичні гниди, що у нас, і ті невідомі воші, що у них – з одного, дуже відомого усьому світу "Акваріум"...

Євген Дудар. 2006 р. Хутір "Мозамбік".

Батько з сином вудили рибу. Вони сиділи в човні вже кілька годин. Синок розглядав навколошній світ, і вирішив задати батькові кілька питань.

— Тату, чому човен тримається на воді?

Батько задумався, тоді відповів:

— Не знаю, синку.

— Тату, як риба дихає під водою?

Батько знову задумався і сказав:

— Не знаю, синку.

Хлопчик дивився на небо, щось думав, а потім запитав:

— Тату, а чому небо синє?

І знов та сама відповідь:

— Не знаю, синку.

Стурбований, що він надокучає батькові, син запитав:

— Тату, ти не ображаєшся, що я задаю тобі питання?

Батько тут же оживився:

— Що ти, синку, звичайно ні! Якщо ти не задаватимеш питань, ти ніколи нічому не навчишся.

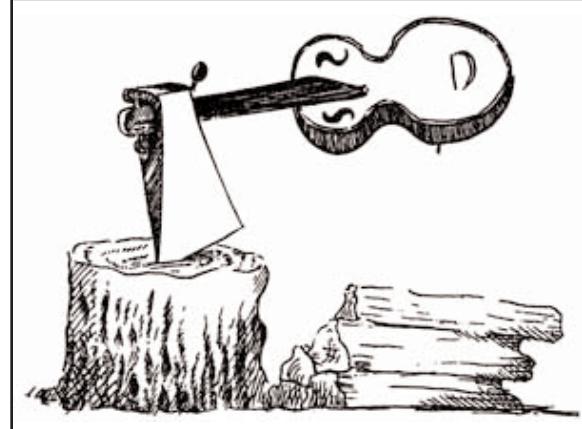
Питання без відповідей

❶ Цікаво, чому жінки не розміщують оголошення про зниклих чоловіків на пляшках з-під пива?

❷ Цікаво, чому фотографії злочинців, які розшукуються, розміщують на конвертах, а не на марках?

❸ Цікаво, яка жінка погодиться на пластичну операцію у хірурга, приймальня якого прикрашена картинами Пікассо?

❹ Цікаво, чому чоловік, який щось скаже наодинці, у дрімучому лісі, де й близько нема жодної жінки – чому він всерівно неправий?

Великодня мозаїка

ПОЗА Б'Є...

Закінчення зі стор. 3

— Гм... Виходить, ми тепер сидимо ніби на бочці пороху, до якої притулений льонт, але ще не запалений. А засвітиш сірничку, притулиш її до бочки — і ґуд-бай!

— Нема чим журитися, це буде легка смерть. Бліснуло, свіснуло, загриміло, та й по всьому. Погинуть люди, як каракони.

— Як то — всі? Не буде навіть такого Ноя, як під час потопу, щоби врятував хоч би пару скітальських фамілій на розплодок?

— Та не буде коли! Потоп тривав сорок днів і сорок ночей, а то ж буде один мент, секунда!

— Ой, пане Гула, як я слухаю такі ваші пророцтва, то мені вже нині не хочеться жити. Ніби, навіщо мучитись і робити овертайми, нести вкладки до Союзу, чи сплачувати шери Народного Дому?.. Коли світ завалиться, то хіба з Народнім Домом і Союзом, з Пластприятом і басейном...

— Так, так... Та й не несіть до банку грошей на другий тиждень. Банк також завалиться. Краще підемо до Майка та й проп'ємо.

— Е ні, пане Гула, не випадає. Тож Великий тиждень надходить. Треба трохи постити тай висповідатись, може Бог відпустить гріха — а тоді може буде не так страшно летіти з цілим тим божевільним світом у вічну пропаст...

— То що, і гроші в банку хай пропадають?

— А чого мають пропадати? От зложімся докупи, трохи ви, трохи я, та й купуймо курячу фарму!..

Ікер.

(“Лис Микита”, 1960-ті роки)

BCECMIX/LAUGHTER address change:

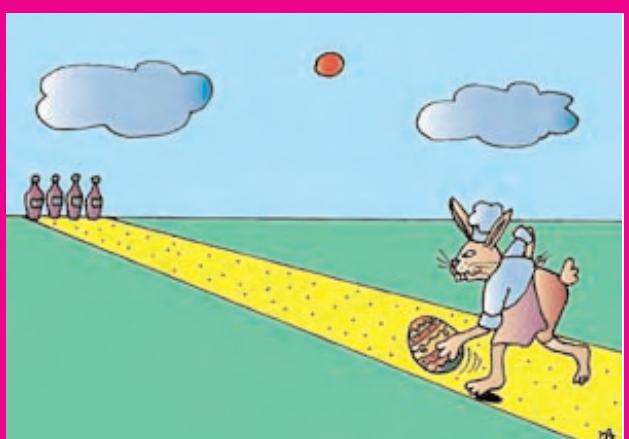
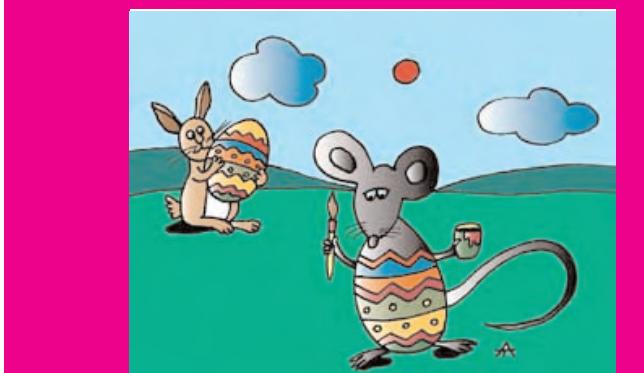
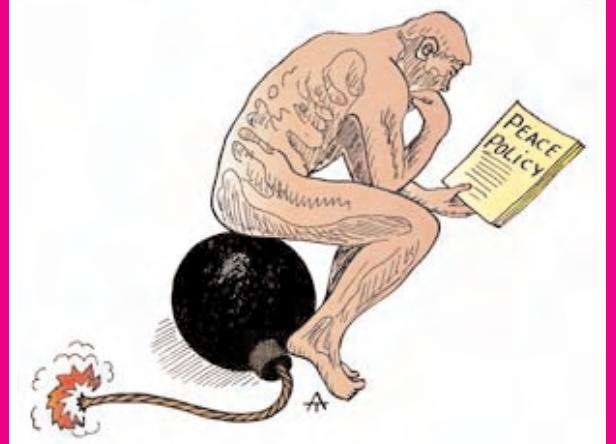
Увага! “Всесміх” змінив адресу:

1300 Woodhill Court, Mississauga,

Ontario L5E 3H1 Canada

Tel./ Число телефону те саме:

905-891-0707

A woman and a man are involved in a car accident. It's a bad one. Both of their cars are totally demolished but amazingly neither of them are hurt.

After they crawl out of their cars, the woman says, "So you're a man, that's interesting. I'm a woman. Wow, just look at our cars! There's nothing left but fortunately we are unhurt. This must be a sign from God that we should meet and be friends and live together in peace for the rest of our days."

The man replied, "I agree with you completely. This must be a sign from God!"

The woman continued, "And look at this, here's another miracle.... My car is completely demolished but this bottle of wine didn't break. Surely God wants us to drink this wine and celebrate our good fortune."

Then she hands the bottle to the man. The man shakes his head in agreement, opens it and drinks half the bottle and then hands it back to the woman. The woman takes the bottle, immediately puts the cap back on, and hands it back to the man.

The man asks, "Aren't you having any?" The woman replies, "No. I think I'll just wait for the police..."

Чоловік і жінка потрапили в автомобільну аварію. Жахливу. Їхні автомобілі були цілком розбиті, але якимось дивом жінка і чоловік залишилися неушкодженими.

Як вони вибралися з тих руїн, що залишились після їхніх авт, жінка сказала:

— Ви мужчина? Цікаво... Боже, погляньте на наші авта! Від них нічого не залишилось, а ми живі і здорові. Це Боже провидіння, що ми мали зустрітися, подружитися і жити щасливо до кінця життя.

Чоловік відповів:

— Згідний з вами. Це справді божий знак!

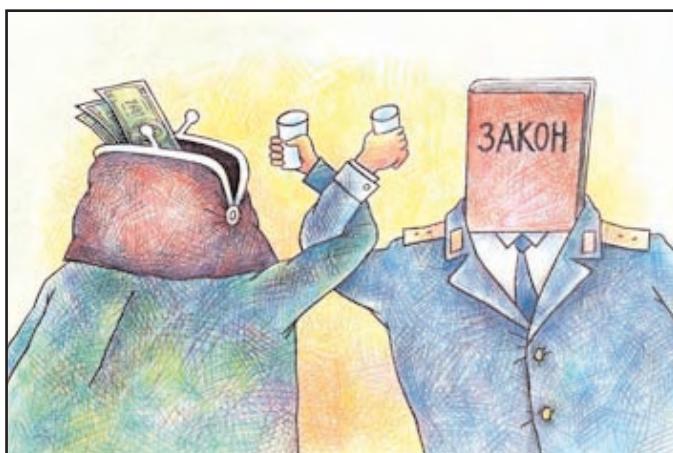
— Гляньте,— вигукнула жінка, — інше чудо... Мое авто розбите вщент, але ця пляшка вина вина ціла. Насправді Бог хоче, щоб ми відсвяткували нашу удачу.

Вона простягнула пляшку чоловікові. Він лише похитав головою у знак згоди, відкрив пляшку і випив десь з половину і простягнув жінці.

Вона взяла її, відразу закоркувала і дала назад чоловікові. Він запитав:

— А ви не вип'єте?

— Ні, — відповіла вона, — я почекаю на поліцію.

ВІН І ВОНА

Чоловік: — В цьому році я хочу відпочити там, де я ніколи не був.

Дружина: — А як щодо кухні?

• • •

— Я не хочу жити з таким скупердяєм як ти, ось твоя

обручка.

— А де коробочка?

• • •

Кішка з котом граються в хованки:

— Якщо знайдеш, то я твоя... а не знайдеш — то я в шафі.

• • •

Три етапи в житті жінки:

1. Коли вона набридає

батькові;

2. Коли вона набридає чоловікові;

3. Коли вона набридає зятеві.

• • •

— Моя дружина втекла з моїм найкращим другом!

— Та ти що?! А з ким?

— Я його не знаю, але все одно він мій найкращий друг!

Конфесійна (церковна) лексика

Митра - позолочений головний убір вищого духовництва в католицькій і православній церквах; пишно оздоблена коштовним камінням і невеличкими іконками. Знаменує особливу силу і владу, вищу, ніж була в Ісуса Христа, бо Його голова була покрита простою тканиною і "митрою" із колючого терну.

Жезл, посох - знаряддя, щоб тримати порядок серед вівців.

Орлені - невеликі круглі килимки із зображенням орла, що летить; на них під час богослужіння стоїть єпископ, що має означати, що він підноситься над земним. За надмірної ваги деяких священослужителів килимки не виконують своєї ролі літаючого апарату.

Вечірня - богослужіння увечері для тих, хто працює зранку; повечір'я - служба для працюючих у другу зміну.

Утреня - за канонами має відправлятися до сходу сонця, знаменуючи Різдво Христове і Його воскресіння; в теперішній час - це служба в першій половині дня, коли паства виспиться і посідає.

Літургія - відправляється перед полуднем, згадується все земне життя Спасителя; обов'язковий елемент - таїнства причастя, грошова збірка та оголошення про біньго в суботу.

Меса - літургія в католицькій церкві; сьогодні має значення mess.

Стихира - релігійна пісня у виконанні церковного хору, яка може викликати повертання голів віруючих до балкону хористів, коли хтось потягне не ту ноту.

Тропар - релігійна пісня про

історію свята, яку наші люди вимовляють більш звично "трупар".

Кондак - те саме, що тропар, але про відому японську електронну фірму.

Прокімен - слово, значення якого священик не може пояснити, тому простіше каже "псалм".

Проскомидія - так само тяжко пояснити, а ще тяжче вимовити; тому просто принесіть хліб і вино, та й буде свято.

Всеношна - у кожного своя і з різного приводу.

Миропомазання - це коли віруючі з різних конфесій обмазують один одного брудом доказуючу в кого більше любові до Бога.

Хрещення - ..."бо так було і так треба".

Маслосвяття (воно ж Оливопомазання або Соборосвяття) - зцілення людини від хвороб душевних і тілесних, згідно з церковним уставом його має відправдяти собор священиків)

Покаяння або Сповідь - вірші Дмитра Павличка, якими він хоче відмитися від прислужування комуністам.

Апокаліпсис - сучасна політика оборони провідних держав.

Катехізис - служба запитань і відповідей, що підходить кожному.

Анафема - взаємини російської церкви і гетьмана Мазепи.

Типікон - розпорядок, що, коли, за чим і як робити, і як не встигати на час.

Автокефалія - самоврядування, якого церквам ще тяжче

добитися, ніж було самостійності Україні.

Ангели - безтілесні істоти, які єдині не мають між собою релігійної ворожнечі, які служать і юдаїзмові, і християнству, і ісламу.

Антихрист - той, хто чинить проти Бога, навіть якщо він ревний християнин.

Апологетика - розділ теології, який вживав здоровий глузд і розум; сьогодні забутий.

Апостол - мандрівний проповідник, який мандрував у постолах.

Архангел - менеджер ангелів.

Догмати - так має бути, і все!

Благодійність - пожертвування на добре цілі, коли видається посвідка про звільнення від податку.

Епітимія - церковне покарання, яке заборонене, бо кожний може звернутись до суду за образу гідності.

Конфесія - релігійна партія.

Культ - служіння божеству, часом у вовчій шкурі.

Пілігрим - мільйони громадян України, які мандрують по світі у пошуках раю.

Целібат - старий кавалер.

Пасхалія - вища математика в подвійному українському календарі для визначення святкування Великодня.

Піст - дієта.

ПОДАРУЙТЕ КОМУ-НЕБУДЬ "ВСЕСМІХ".

ВЕСЕЛИЙ ЖУРНАЛ – НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

Павло Глазовий: БАЙКОГРАФІЯ

ВОВЧИЙ ГУМОР

НЕПІСЬМЕННІСТЬ

Лежав у лісі вовк і думав:
"Мамо мила! Чому мене на світ
неграмотним пустила?
Схоплю десь миршаве ягня -
і вже влаштовують облави.
А був бі, мамо, вченим,
то не було б лихої слави.
Он вчора грамотні дядьки
під лісом сіли, акта склали,
аж двох баранчиків списали
і довго їли шалики..."

Бо головне в житті не факт,
важливо скласти добрий акт".

ЧАДОЛЮБСТВО

Упіймав ягнятко вовк -
кучеряве, шерсть, як шовк: -
проковтнув його з кістками
й ліг спочити між кущами.
Раптом чує шум і гам.
Глипнув оком - що це там?
Бачить, полем зайчик мчиться,
а за ним руда лисиця,
невідступна доганя
молодого вуханя.
Вовк лисиці крикнув басом:
- Не сказилася ти часом?
Хочеш збавити життя?
Погубити це дитя?
Не чіпай мені дитяти.
Бідна будеш, вража мати!

Тут із баєчки саме
випливає резюме:
і вовк благородний,
коли неголодний.

ВІДКЛАДАННЯ

Вночі застукав сірий вовк
собаку біля хати.
хапнув за горло і хотів
на дусі розірвати.
Собака скиглить:-Я ж худа...
Навіщо гризти кості?
Весілля скоро буде в нас,
онаїждають гости.
Тоді добряче я поїм
і стану знов гладкою.
А ти, будь ласка, забіжи
й роби, що хоч зі мною...
Минає тиждень, вовк прибіг.
Нема собаки й близько.
На хату вилізла й лежить.
- Злізай! - сказав вовчесько.
- А ти чому тоді не з'їв? -
собака з хати гавка.
- Бо ти казала, що худа,
просилась на поправку.
- То не біда, коли худа.
Узяв та й з'їв нехай би.
На другий раз, як попадусь
не відкладай до свайби!

ПРИСЛУЖНИЦТВО

Хворий вовк побиту пику
віткнув з лободи
і заскиглив до овечки:
- Принеси води!
Занедужав я, потрапив у лиху біду.
Дай напитися, а їжу я вже сам знайду...
- Бе! - овечка відказала.
- Діло не в воді.
Як нап'єшся, то з'їси ти мене тоді.

Ворогам служити може - додамо в кінці -
Той, у кого менше мозку аніж у вівці.

МУДРУВАННЯ

Раз попалась біля гаю вовкові вівця
і почав із себе сірий корчить мудреця:
- Чула ти, що я - філософ! Це відомо всім.
Що ж робитимуть ягнятка, як тебе я з'їм?
Годувати хто їх буде, дастъ їм молочка?
Зачекай, бо це задачка досить нелегка.
Вовк-мислитель думав-думав,
думав без кінця.
За думками не помітив,
як втекла вівця, і промовив:
- Складнуваті надійшли часи:
будеш думати багато - облизня з'їси...

АМАТОРСТВО

Гуляло полем козенятко,
а вовк до нього: - Зачекай!
- Ну, що ж,-сказало козенятко,
бери, хапай мене, ковтай.
Я знаю, знайдуть з мене ніжки
та тільки ріжки в бур'яні.

Дозволь же ще пожити трішки,
заграй на дудочку мені.
Я потанцюю, пострибаю,
тоді вже їж мене бери...
Тут вовк на дудці як заграє,
задравши пику дотори!
Почули музику собаки,
уздріли вовка - та за ним!

Утік до лісу розбишака,
приліг під терено містим.
Лежить і дума: "Може, в мене
і є до музики талант,
та я ж таки любитель м'яса,
а не любитель-музикант"...

Гумористична точка зору на новітню історію

Частина перша

НА ТОМУ СВІТІ

Як Котляревський "Енеїду"
Свою нарешті дописав,
Кінець віддав якомусь діду,
Щоб він у лісі закопав.
Але того вхопила трясця, —
Знайти кінця уже не вдається.
Тепер ось я кінця пишу, —
Про пекло я щось трохи знаю,
Про рай у когось розпитаю,
А що не знаю — прибреши.

Отож Еней зібрав ватаги
І злого Турна подолав;
На радощах напившись браги,
Він Богу душу враз віддав.
Хоч дуже довго не хотіла
Душа виходити із тіла,
Так там такий був перегар,
Що де вже в тому тілі мешкати!
Згорів Еней, як головешка,
Був чорний, наче кочегар.

Проспавшись, став шукати Сивілу,
На той би світ щоб провела,
Бо треба знати — душа без тіла
Блукати довго не могла.
Знайшов він хатку, що на ніжці,
Якраз стара Сивіла в діжці,
Тоді солила огірки
І не помітила Енея,
Коли ж какикнув біля неї,
То подивилась з-під руки:

"Агов, Анхізович, припхався?
Приспічив і тобі кінець?
Я бачу, добре нализався,
І пив, либонь, не сирівець!
Казала я тобі, Енею,
Не треба жартувати з нею,
Поменше треба було пить.
Чи, може, я не говорила?
Допався, як дурний до мила!
Та що тепер вже говорити.

Я бачу, що мені вже треба
Відвіліктись од мирських справ,
Прийдеться провести до неба

Тебе, щоб тута не стогнав.
Посидь же, лиш зніму запаску,
Та подивлюся на закваску;
Візьми отам, опохмелись"...
Усе описувати — довго.
Скорочу я: прийшли до Волги,
Якраз під самий перевіз.

Там черга довгая стояла,
Тягнулась майже на версту;
Здавалося, там продавали
Якусь дешеву ковбасу.
Харон на місці тім проклятім
Крив геть усіх московським матом,
Бо лізли часто без черги;
Тому, щоб швидше перегнати
І посадити людей за гратеги,
Кричав — луна йшла навколо.

Енею з бабою старою,
Щоб довго в черзі не стоять,
Та щоб пройти поза чергою
Прийшлося хабаря давати.
Стара Сивіла потихеньку
Карбованець зім'яла в жмені
І підморгнула оком: на!
Харон відразу догадався,
До них між душами пропхався
І посадив їх до човна.

Тепер вони попали в пекло,
Еней давно там не бував,
З тих пір ще більше все поблекло,
Як Котляревський описав.
Страшною стала ця оселя:
Ще більше облутилась стеля,
На стінах скрізь були дірки,
Повигиналася підлога,
Була брудна вся і волога,
Валялись всюди цигарки.

Було це пекло неказисте,
З усіх кутків там щось текло,
Здавалося, що в ньому чисто
Ніколи, вроді, й не було:
Шиби були у павутинні,
В грязюці люди, наче свині,
Ганчір'я, мотлох, сморід скрізь...
Еней, в таку забравшись нору,
Подумав, що вертатись впору,
Злякався, хоч на стіни лізь.

Про пекло люди вже не дбали,
Паркет пустили на дрова,
Гвіздками в ліфтах колупали
Якісь похабні слова.
Ніхто там не сміявся зроду,
А тільки лиш робили шкоду,
Та пить "московську" кожен знов;
І працювати не хотіли,
А на роботі лиш сиділи,
Та майже кожен другий крав.

Загнали на Той Світ багато
З тих пір, як тут бував Еней:
Котрих повикидали з хати,
Бо їх вважали за свиней;
Усі були тут майже голі,
Терпіли од лихої долі;
Був тут бідняк і середняк,
І тих, що добре працювали,
Усіх сюди поприганяли
Й кормили гірше, ніж собак.

Куди не глянеш, то повсюди
Сиділи навіть без борщу
У кухвайках знайомі люди
З колгоспу "Слава Іллічу",
З колгоспів "Шлях до комунізму",
"Вперед" і "Смерть капіталізму";
"Червоний прапор", "Світла путь",
З "Партз'їзду", "Жовтень", "Перемога"
(Боюся, всіх щоб не забути).

Колгоспники собі мовчали,
Здавалося, були дурні,
Бо їх усе чорти навчали,
Як сіять, корм давати свині,
Коли полоти, поливати,
Коли косить, коли орати;
А щоб зібрати урожай,
То їм було вже не до того,
Казали: то нема пального,
То голову позвали в рай...

Жили гуртом і поодинці
Калмики, ненци, латиші,
І білоруси, й кахетинці,
Узбеки, чукчи, чуваші;
І росіяни й українці,

Далі на стор. 16

Була мордва, татари, німці,
Чеченці, греки, кабарда,
І молдавани, і грузини,
Були якути, осетини, —
Загнала всіх сюди біда.

Еней не чув живого слова,
Не скоро до такого звік:
Була там навіть і не мова,
А лише "общенія язык".
Такі слова там вимовляли,
Неначе трохи недоспали:
В ходу було там слово "мать".
І як Еней наш не старався,
Тер вуха, в носі колупався,
Не міг нічого розібрать.

Там оселедець був — "сельодка",
А "квасом" звався сирівець.
Горілку називали — "водка",
Звели всю мову нанівець.
Ходив Еней та лише слухав.
Там почалась така розруха, —
Запала ніч посеред дня,
Там сатані поклони клали,
"Отцом народов" називали,
І звалась "Правдою" брехня.

Еней у пеклі надивився
Такого, що аж застогнав,
Читав молитви і хрестився,
І бабу смикав за рукав.
Потім одразу стрепенувся,
До чорта лисого звернувся,
Дорогу в рай щоб показав.
Той довго чухав між рогами,
Відшмаркався, розтер ногами
І так Енею відказав:

"Пойдьош вперъод, потом наліво,
Знайдьош ставок, потом сарай,
Побачиш, що візьде красіво,
Так ето, наче, будить рай.
Када у рай попасть охота,
Не дуже раззявляй там рота,
Не делай умного лица..."
Еней не дуже розібрався,
Спитать у баби вже збирався,
І так сказала баба ця:

"Мовчи, Еней. Твоє це діло?
Чи хочеш опинитися тут?

Чи, може, правди захотілось?
Так буде тут тобі капут.
Не встигнеш затулити рота,
Одіб'ється тобі охота.
Ходім лиш, і мовчи, як пень,
Бо як почують кадебісти,
То можу й я з тобою сісти,
І в нічку обернеться день.

Ми з пекла мусим поспішати,
Нас поки не взяли чорти,
Швиденько до тієї хати, —
За нею рай побачиш ти.
Сподобається, то зостанься,
До мене більше не вертайся,
Мені ж пора і повернуть,
Боюсь, що поки тут блукаю,
Мою хатинку відшукають
І ніжку курячу згризуть".

Аж ось добрались і до раю.
Туди пускав потроху Маркс,
Описуватъ, чи ні — не знаю,
Його ще не забули в нас.
Стара Сивіла зупинилась,
Від подиву перехрестилась,
Енея тягне за рукав, —
Вона на Зевса сподівалась
І думала, що обізналась,
Еней же трошечки не впав:

При брамі дід сидів патлатий
І вирячився, мовби рак,
В руках цілок мав сукуватий,
Розчервонівся весь, як мак.
Він саме розділяв народи
На класи, наче на породи,
Всім "Капітал" читать давав;
Того ж, хто не хотів читати
І пробував відтіль тікати,
То він ціпком і діставав.

Такий же, хто читав, старався,
Бубнив усе, як "попугай",
Вдавав, що, буцім, розібрався,
Той попадав, звичайно, в рай.
Тут баба вже на призьбу сіла
Й вести Енея не схотіла,
Бо їй в раю ніхто не рад.
Енею ж тільки підказала,
Щоб діду пляшку дав і сала,
Інакше — повертай назад!

В черзі до раю там стояли
Пан Симоненко і Мороз,
Один другого відпихали,
Але культурно, без погроз.
Так дуже в рай вони хотіли,
Що бідні хлопці аж упріли,
Та все їм якось не везло:
То пан Кравчук підставить ногу,
То "Рух" їм перетне дорогу,—
Усі робили, як на зло.

Поміж людей були і свині,
І чимось хворіли, мабуть,
Бо як побачать жовте з синім —
Затопчутъ миттю і порвуть.
Там два чи три пенсіонери
Тримали гасла на папері;
Прибіг екс-президент Мешков,
Туди він ще давно збирався,
Урватъ собі чогось старався,
Стояв до раю вже з мішком.

Дідок в Енея взяв подачку,
Під себе швидко заховав,
Побачивши ще й грошей пачку,
Куди пролізти показав.
Ну, хто ж в раю не візьме гроші?
Ще й чоловік дає хороший...
А Маркс сидів там на бобах,
Бо Енгельсу вже надоїло,
Що путнього не знав той діла,
Любив же грошики, аж страх!

Отож Еней попав до раю,
Чи то в кошару, чи в сарай,
Як називатъ його, не знаю,
Як хочеш, так і називай.
Він чудно якось називався,
Попасти всяк туди старався,
А відти — хоч його винось!
Із рук тут кожен вириався.
Ногами в землю упирається,
Бо там і єлось, і пілось.

Були тут всі як є партійні,
Які учили нас, як житъ;
Були у них місця постійні,
Де можна добре закусить.
Вони там свіже пиво пили,

Про те, що можна, говорили,
А хто не пив, той так лежав:
Жував якусь заморську жвачку,
Кормив цукерками собачку
Або чомусь, мов кінь, іржав.

Були вони номенклатурні,
Хоча і знали свій ранжир,
Були розумні там, і дурні —
Все на губах втирали жир.
Гуляли деякі по парку,
Аж поки не ставало жарко,
І знов сідали за пивце.
Все турбувались про народи,
Приймали всякі нагороди
І не питали — за що це.

Сиділи там якісні учені,
Що вміли партію хвалити,
І атеїсти, і хрещені
(Про що боялись говорити).
Вели розумні суперечки —
Чи не купить в Канаді гречки?
Чи кінчив Захід загнивати?
Чи скоро в гроб капіталізму
Заб'єм кілок соціалізму
І ляжемо спокійно спати?

Були там навіть і поети,
Які уміли так писнуть,
Що слухачі під ті сонети
Боялись, як би не заснуть.
Вони писали різні вірші,
А друкували ті, що гірші,
Бо не за совість, а за страх.
За те їм премії давали:
З пляшок остатки виливали
І гладили по головах.

Там Корнійчук, як на курорті,
Сидів давно й до раю звик,
Все пережовував щось в роті, —
Либонь з Галушкою Часник.
Такі в раю потрібні кадри,
Бо знали, як топить ескадри
І затулити правді рот.
(Та й зараз би знайшлися охочі,
Аби ще раз, заливши очі,
Втопити Український флот).

Усяка там була закуска:
Лежали свіжі огірки,

Печена з яблуками гуска,
Натерті з хріном буряки,
Вареники, копчене сало,
Лежала люлька і кресало,
Та розказати уже пора, —
Куди там тії варениці,
Або ота кутя з пшениці, —
Яка лежала там ікра!

З ікрою там стояла миска
Або, сказати простіше, таз,
Не високо й не дуже низько,
А так, щоб було в самий раз.
І кожен, хто туди добрався,
До миски зразу підсувався,
Велику ложку в руки брав...
Всього не можна описати,
Боюсь, щоб трохи не збрехати,
Яких було там різних страв!

Припустим, захотілось рака,
То тут тобі й з'являється рак;
Їх там смоктали, як собака
Гризе чи кістку, чи маслак!
Лежали там і краби панські —
Камчатські, тихоокеанські.
А краб — це як великий рак.
До столу тут він подавався
Уже вареним, не кусався,
От тільки не згадаю смак.

Коли ж ті описать напої,
Що душі праведні там п'ють,
Боюсь, щоб хтось чого не скоїв,
А то іще мене й поб'ють.
Була, звичайно, там "Московська",
Була "Пшенична" і "Петровська",
"Столічна" і "Старий Kodak",
І "Петриківська", й "Водка польська",
Була "Козацька" і "Смірновська",
І був вірменський там коньянк.

А як поставлять самогонки
(Бо пить були не дураки),
Всі праведні навперегонки
Туди кидались, як вовки.
Бач, їм уже набридла водка,
Казалося, що несолодка,
Коньянк нагадував клопів.
Вони ж були всі демократи,
А не якісні там партократи,
І кожен пив те, що хотів.

Там їли і такії страви,
Що трудно навіть описати, —
Ніякої тобі отрави,
Без нуклеїдів, треба знати!
Була така там осетрина,
Як глянеш — зараз капа слина.
Кому ж хотілося надвір,
Того вели до туалету
І подавали не газету,
А був м'якесенький папір.

Припустімо — схотілось в гречку,
Бо вже набридла з хлібом сіль,
Для тих в коморі, недалечко,
В соломі зроблена постіль.
Коли ж отій номенклатурі
Хотілось трошечки культури,
То тільки оком ізмигни —
Відразу херувимів з триста
Кидаються шукать артиста
І приведуть, хоч від куми!

Була й закрита асамблея,
Куди старався всяк ввійти,
Облизувались коло неї,
Мурчали, як оті коти.
Туди усякий не впускався,
Лиш той, хто дужче всіх старався,
Сильніше всіх кричав "ура";
Тоді його туди впускали,
Могоричем це запивали
І підіймали на-гора.

Навколо тієї асамблей
Стояла цегляна стіна,
Довбали там щось біля неї,
Що ледь не падала вона.
Дірки в стіні тій колупали,
Було їх там уже чимало, —
Уся стіна була в дірках.
Приймали це за нагороду, —
Коли згорав хто для народу,
То в тій стіні ховався прах.

Були й такі, що не хотіли,
Щоб їх спалили на вогні
І душу розлучили з тілом,
Замурувавши прах в стіні.
Таким могили там копали,
В їх честь з гармат тоді стріляли,

Далі на стор. 18

Но то були уже боги.
Їх небагато там лежало,
Бо щоб охочих допускали,
Не стало б місця й для ноги!

Була б неповна епопея,
Якби я тут не розказав,
Що чув од нашого Енея,
Не може бути, щоб він збрехав:
Для тих, що дуже не хотіли,
Щоб потім їх тіла смерділи,
Копався льох. Та не забудь:
В льюху лежали не ковбаси, —
А хто, з людей зробивши маси,
На Той Світ показав нам путь.

Частина друга КІНЕЦЬ ТОГО СВІТУ

Якраз тоді в раю за Бога
Був чоловік, Михайлом звати,
Йому у рай пряма дорога,
Хоч знову можна забирати.
Був неледачий і везучий,
Та ще й до біса балакучий,
Міг будь-кого заговорить.
Зібравши раз в раю нараду,
Сказав: "Не треба винограду!
Багато дуже стали пить..."

"У винограді алкоголю
Велика кількість, — каже він, —
Вина вам пить я не дозволю,
Захочеться, так ось вам — хрін!
Не дам, хоч пийте динатуру,
Хоч клопомор, хоч палітуру" ...
"Як будемо тепер ми жити?" —
Відразу люди застогнали
(А самогон тихенько гнали,
Бо жоден не облишив пить).

Був самогон до біса добрий, —
Для себе гнати, так то не гріх,
Кидали в нього всяких "добрив":
Петрів батіг, чебрець, горіх,
Настоювали на перчині,
На звіробої, на шипшині, —
Пішов весь цукор в перегон,
А щоб кому цукерку з'їсти
Або чайку попити сісти, —
Нема! — прийшлося пить самогон.

Той Світ, аби не чути стону,
Обнесений стіною був.
Побудував її з бетону
Хрушцов, чи що — уже й забув!
Отож, коли усі напились,
До стінки тої притулились,
І впала клятая стіна.
Спочатку трохи захиталась,
Але не дуже упиралась,
Бо не міцна була вона.

Еней, побачивши там дірку,
Ще поки п'яні всі були,
Пробрався тихо по задвірку
І заховавсь біля стіни.
Лежав і дуже дивувався,
Як з раю ввесь народ подався.
Найпершим вискочив єрей.
Того не можна описати,
За ним як кинулись втікати,
Мов при пожежі до дверей!

Поляки, чехи, українці
Побігли звідти, як хорті,
Неначе із кошари вівці,
Аби скоріше утекти.
Прийшлося і нашему Енею
Тікати з отарою тією,
Боявся, що могли знайти
І повернути знов до раю,
Чи ще чого боявсь, не знаю,
Хотів подалі одійти.

Він скоро опинився в гущі,
Де тільки зубри та вовки,
Була це Бєловезька Пуща, —
Такий бугор, навкруг ставки.
Коли впіймають — зразу кайся
І ні до чого не торкайся.
Бо тут тобі і буде край.
Там жити усім було не можна,
Лише божкам, і то не кожним, —
Неначе, як маленький рай.

Як раптом небо все поблекло,
Завіяв вітер, закружляв,
Еней подумав — з раю в пекло
Він ненароком знов попав.
І серед близнаков і грому
Із неба прямо на солому,
Як груші, яблука, чи глід,
Посипалися кадебісти,

І тільки встигли там засісти —
Летять Борис і Леонід.

Їх там Шушкевич вже чекає,
Дає по чарці коняку,
На стіл закуску виставляє:
Капусти, сала, часнику,
Була, кому хотілось, гречка,
Була зарізана овечка,
І шкварилися шашлики.
Вони до того повпивались,
Що на соломі повкладались
І захропіли, як хряки.

На ранок, трохи похмелившись,
Рішили, що пора вставать,
Поївши і води напиввшись,
Пішли нараду починати.
"Товариші, тут не до чина,
Зібрала нас одна причина,
"Одна, но плацентна страст".
Тепер, це ясно й для дитини,
Поділим рай на три частини
І візьмемо над ними владу.

Ну, а отого Михаїла,
Що нам помог стіну звалити,
Залишим поки що без діла,
Нехай у пеклі він сидить".
На тому діло й порішили,
Могоричем скоріш запили,
Зібрались і злетіли геть.
Еней все бачив з-за могили
І навіть чув, що говорили,
І зрозумів, куди хті гнеть.

Так на Олімпі повелося,
Що завжди попадав у рай
За волосатим безволосий, —
От візьмем, хоч би Ніколай:
Був видний по собі мужчина,
Козацька гарна чуприна;
Коли ж прийшли більшовики
І Ніколая порішили,
Горшки по всім раю побили, —
То стало як би навпаки, —

На троні Ленін опинився,
Був лисий, наче макогін,
Ще добре властю не упився —

Пішов у пекло на поклін.
За ним став волосатий Сталін —
Рябий, вусатий, наче Каїн,
А далі — лисий був Хрущов,
І знову ж Брежнєв був з волоссям,
Андропов — без, як повелося,
Черненко — волосатий знов.

А Горбачов, як бачим, — лисий,
За ним — з чуприною Борис,
А після, як тут не борися,
До влади стане той, хто лис...
Та це вже, бачите, прогнози,
Як про дощі або морози,
Ніхто не знає наперед!
А поки нічого журиться,
Розкажем трохи про Бориса,
Який із нього вийде мед.

В раю він жив не дуже довго,
Коли ж звалив КПСС
І тільки пересів із "Волги"
У персональний "Мерседес",
Так зразу ж і розперезався,
Бо вже тоді чомусь вважався
Не за останнього божка.
Про нього люди говорили,
Що був великої він сили,
Міг будь-кому нам'ять бока.

На тому світі все, як всюди, —
Працюють, сплять, їдять і п'ють,
Як бачите, звичайні люди,
Так ім же гроші не дають!
Звичайно, треба зрозуміти,
Не можна зразу всім платити,
Бюджет давно б вже, мабуть, ліг,
Бо розвелось пенсіонерів,
Учителів та інженерів,
Неначе на Бровкові бліх!

Та ще й чеченці та таджики
Нахабні стали через край, —
Ковтають гроші, як індикі,
Ні, краще повернутись в рай!
В раю усі колись лежали,
Та пальцем в носі колупали,
Робив там кожний, що хотів,
А зроблять що, так викидають,
Рівчак копають — закидають,
Все розказати — не стане слів.

І почались тоді дебати:
Кричали — треба путь знайти!
Комуністичні депутати
Назад, сказали, треба йти.
Тут почалось таке діло,
Бо йти назад не всі хотіли,
Робився там великий "вред",
Кричали: "Левої! Не с ноги!"
На юг! Помиєм сапогі!"
А решта рушила вперед.

Базар такий там починався,
Що треба було щось робить,
Якби Борис був не вмішався,
Могли б усіх людей побить.
Він бахнув тричі, чи чотири,
Чи то з гармати, чи з мортири,
І всі затихли, як один.
Еней, як те побачив діло,
В кущі відразу закортіло,
Сховався під найближчий тин.

Як не крути, а власті від Бога,
Як і болячка нам дана,
Чи поперек болить, чи ноги,
За що це — Бог один лиш зна.
Еней на небі при Борисі
Чогось довгенько забарився,
Уже і їсти захотів,
Бо ще коли в раю тинявся,
Щось про запас купити старався,
Так рай тоді ще опустів.

Прийшлося йому ковтати слину,
Поблід від голоду і згас.
Він трохи-трохи не загинув,
Уже б його ніхто не спас.
Людей там за людей не мають,
Частенько навіть і вбивають,
Самі ж Христу будують храм...
Довгенько ж Бога ім молити,
Щоб міг гріхи оті простити,
Не скоро вийде з хама пан!

Еней подався потихеньку
Туди, де спить старий Дніпро,
Де матір кинув він старенку,
Де журавель стоїть з відром,
Де вітер віє понад гаєм,
Туди, де тільки ми це знаєм,
Як тьюхка соловей в садку,
Як вишні спіють за віконцем,

Як світить в небі рідне сонце,
Спочити де можна в холодку.

Еней під вечір притомився,
Приліг поспати за селом,
Заснув і скоро вже дивився
Чарівний про майбутнє сон.
Неначе він у рідній хаті,
Пройшли часи оті прокляті,
Гарненько вдягнене хлоп'я...
Та це ж синок його, неначе,
І посміхається, не плаче,
Щаслива вся його сім'я.

І жінка радісна, гарненька,
А за вікном її авто,
Вона всміхається миленько
І каже: "Одягни пальто,
На вулиці похолодало,
Купити ж треба нам чимало,
Я поведу авто сама".
Поїхали вони в містечко,
Було це зовсім недалечко,
Прямий був шлях, немов струна.

Назустріч люди попадались,
Комбайн у полі працював,
Були веселі всі, сміялись,
І хтось далеко заспівав...
Приїхали, зайшли в крамницю,
Було на що там подивитися!
Усе сіяє і блищиць,
Заповнені ущерть полиці,
Навколо все чисте, аж іскриться,
Нема де й люльки покурити.

Цього не бачив він ніколи.
Купили з жінкою припас:
Набрали пива, кока-коли,
Сметани, риби і ковбас,
Приправ усяких, шоколаду,
Для жінки крем, губну помаду,
Енею пляшку коньяку,
Цукерки синові і жвачку,
Собачці — чим кормить собачку,
Честь віддали і молоку.

І все, що хочеш, є в крамниці,
Все можна бачити на столі,
Не тільки десь там, у столиці,

Далі на стор. 20

А є у кожному селі.
Пошана всюди рідній мові,
І продавці такі здорові,
Хоч у хокей бери для гри.
Платить не треба ім задатку —
Лиш показав кредитну картку,
І що захочеш, все бери.

Забув Еней, що все це сниться,
Як ось щось сіло на вікно,
Неначе голуб, чи синиця, —
Як в кольоворому кіно.
То дух явивсь йому пророчий,
Поговорить з Енеєм хоче,
Енея сміка за рукав:
"Проснись, Енею, потягнися,
Навколо себе оглянися,
Хіба, козаче, мало спав?

Із двадцять першого століття
Я ось до тебе завітав,
Ти поклонись онукам, дітям,
Щоб я поклін твій передав.
Вони просили не журились,
За них тихенько помолитись
І засукати рукава.
Чим краще будеш працювати,
Тим більш онуки будуть мати.
Повір, це не пусті слова.

Твоя прекрасна Україна
Вже не загине у віках,
Не може бути така країна
Лиш острівцем, де править страх!
І вишині будуть розквітати,
В Європі будуть шанувати,
І цілий світ нас буде знати,
Старенка мати усміхнеться,
І соловей в садку заплітесь,
І будуть дітки щебетати".

Частина третя НА ЦЬОМУ СВІТІ

Коли Той Світ нарешті репнув
І розвалився, як гарбуз,
То більші світ чортам поблекнув
Все описать я не берусь!
Тоді чорти перелякались,
Від страху з пеклом попрощались,
І дуже плакали вони,
Ревли, як з голоду худоба,

Пускали навіть кулю в лоба,
А дехто намочив штані,

Бо дуже всі попривикали
На Тому Світі панувать,
Із грішників топити сало,
Голки під нігти заганять;
Подумали, що демократи
Їх теж повикидають з хати,
Так само, як колись вони
До сьомого давили поту
І довели дурну голоту
До громадянської війни.

Але все швидко обійшлося,—
Чорти краватки одягли,
Приспинили собі волосся,
Хтось одягнув сухі штані —
І стали пекло розкрадати,
Покрали вікна, двері, гратеги,
Хапали все, немов вовки,
Смолу, вугілля, дъоготь, сірку
Тягли з собою через дірку,
Несли обценьки, казанки,

Голки циганські, шила, швайки,
Коли другого не було,
Мотузки, батоги, нагайки
Тягли із пекла, аж гул!
Один старенкій вовкулака
Безсилий був і дуже плакав —
Не міг нічого взяти тепер,
Бо "не ходив уже ногами",
А тільки скреготав зубами,
Забрав би все, якби допер.

Коли взялися рахувати,
То все вже винесли чорти
І стали приватизувати
Те, що не можна донести:
Колгоспи, фабрики, заводи,
Ліси, поля, дари природи,
Крамниці, лавочки, лотки,
Будинки, вулиці, лікарні,
Базари, бари і кав'ярні,
Аеродроми, літаки...

Хапали все, як ті шакали,
Нічого не несли назад,
Найбільше користі шукали
Тепер від вигідних посад:
Де можна — прихопили дачі

(Не брав дурний або ледачий)
На строк — аж сорок дев'ять літ!
Ставки на дачах тих, фонтани,
Садки, алеї, "істукани"
Такі, яких не бачив світ.

Та це лише прем'єр-міністри
Собі все можуть дозволять,
У них з горілкою каністри
Про всякий випадок стоять.
Недаром за останні роки
Було із ними нам мороки!
А помінялось їх штук шість.
Оссь тільки встигне чин прийняти,
Як вже пора і виганяти,
А то гляди — усе поїсть!

Еней зібрав свої манатки,
Сорочку у штані заткнув,
Живіт почухав і лопатки,
Згадав, що сталося, зітхнув.
Зробилося Енею смішно,
Хоч знов—над цим сміялись грішно.
Що жде його — вперед не знов.
Закинув на плече торбину,
Ковтнув замість сніданку слину
І тихо далі почвалав.

В долині річки недалеко
Лежало рідне село.
Вже не гніздились там лелеки,
Бо "перспективним" не було.
Хто молодий — повиселяли,
Собак, котів порозганяли;
В дворах росли чагарники...
Туди вже й хліба не возили,
За десять верст старі ходили
Купити хліб чи сірники.

Бува, у тиху погоду
Діди зійдуться покурити,
Усі ті, що мовчали зроду,
Тепер могли поговорить,
І навіть голову колгоспу
Тепер критикували просто,
Як кажуть, не ловили гав,
Попало навіть президенту,
Бо не було того моменту,
Щоб хтось його і не згадав:

"Ви чули, що кума сказала,
Що устрігнув отой Кравчук?
Усе йому, здається, мало,
Усе так просто сходить з рук:
В Швейцарії на вільнім ринку
Купив, казали, він "хатинку"...
А Лазаренко, наш прем'єр,
Украв, мабуть, мільйонів двісті,
Передавали якось "Вісі", —
А сам в Америці тепер..."

"Чого на Сталіна нам злиться?
Бува, заходиш в магазин, —
Галош лежало на полицях!
Дарма, що, кажуть, був грузин.
Усі народи нас боялись,
Дружить з Росією старались...
А що ми маємо тепер?
Чеченці, й ті утерли носа,
І армія — так майже боса! —
Передавали ось в четвер.

Так я б отого Горбачова,
Аби побачив — був би вбив!
Бач, не послухався нікого,
Яку "страну", гад, розвалив!
Він, кажуть, з ЦРУ злигався
І сам Америці продався,
І нас усіх продав "за грош".
На жінку тільки подивиться —
Одягнена, як та цариця!
А я ходжу ось без галош!"

Еней послухав ті розмови,
І гірко стало так йому,
Неначе був він нездоровий
Або ж наївся полину.
Коли це бачить чоловіка:
Немолодий і не каліка,
Вже й трохи сива борода.
Еней чемненько привітався,
"З ким маю честь?" — його спитався.
"Філософ я. Сковорода..."

Читав я в університеті
Своїм студентам про марксизм;
Крім того, працював в газеті,
Писав, що скоро комунізм...
Дожив до сивого волосся,
Як раптом, де воно взялося,
Мені це зовсім не з руки,
Марксизм тепер уже не в моді,

Сказали, що я зайвий, вроді,
Подамся, мабуть, в "чолноки".

Колись сам чорт мені був братом
І я, не втомлюючи рук,
Міг стати навіть кандидатом
Ще й Неабияких наук.
Я в філософію подався,
З марксизмом залюбки злигався,
За роги зразу взяв бика;
Якраз тоді "Великий Сталін"
Всю ніч крутився на дивані,
І вже одлежав всі бока,

Й надумав взятися за мову
І для науки з'ясувать,
Що в мові взяти за основу,
А що к бісам повикидать.
"Віднині і на віки вічні
Всі люди праведні і грішні
Повинні ось що добре знати:
Народ — то базис є, основа,
А мова наша — надбудова.
Не знає хто — з роботи гнати!"

Тоді філософ наш швиденько
Купив паперу, олівців,
Оскільки був він не дурненський,
За кандидатську і засів.
Всю ніч очима, бідний, лупав,
На тім'ї аж начухав струпа,
А тут, бач, Сталін і помер.
І стали всі думки хороши
Не варті ламаного гроша,
І що робить йому тепер?

Вся філософія "насмарку", —
Цитати треба викидать.
Скрутлив філософ наш цигарку,
Разів зо п'ять згадав про "мать..."
...Переметнувся до Хрущова,
Тепер цього взяв за основу,
Нові цитати підшукав
І висунув нові ідеї
(Неначе з голови своєї),
І опонентів погукав.

От, тільки стали розглядати
Ту дисертацію його,
Вже самогон зварила мати,
А тут Хрущова і... — того!..
І всі ті тези дисертанта:

Що обдурила нас Антанта,
Що Захід швидко загнива,
Що вже кінець капіталізму,
Що видко зорі комунізму,
Що йде формація нова...

Пішло усе отеє к чорту!
Хрущову, кажуть, вже не вір,
Порви к бісам оту роботу,
Сходи з цитатами "надвір".
Ось Брежнєв — розуму палата!
Хоча б оця його цитата,
Що "економіка должна,
Він каже, бути економнай..."
Ну що за чоловік "учоний", —
Не зрозумієш ні хрена.

Тепер майбутній наш учений
Рішив здійснить свою мету,
До цього вже не раз навчений,
Схопив ідею на льоту.
Якраз тоді три книжки вийшли
(Казали, Брежнєв сам їх пише):
"Відродження" і "Цілина",
А третя звалася "Землею
Малою", буцім, не цією,
Так їх "читала вся страна".

Він вирвав сорок три сторінки,
Докупи швидко їх зібраав,
Крохмалю випросив у жінки,
Підклейів і роботу здав.
Купив два ящики "Перцовки",
Приніс закуски хлопець ловкий...
"Совєт" уже був "під хмельком",
Як "соїскатель" по секрету
Всіх опонентів до буфету
Привів, щоб обмивати диплом...

Так між собою говорили
"Сковорода" і наш Еней,
Совєтську владу вони хвалили,
Що все робила "для людей",
Що можна було задніх пасті
І кожен день чогось украсти,
Тепер же — чорта з два вкрадеш!
Все захопили бізнесмени
І їздять, наче супермени,
Машин — шляху не перейдеш.

Понапривозили товару,
Якого зроду не було.
Ну, що із нього нам навару?
Від них усе отеє зло.
Раніш було — поставлять бочку
Із пивом десь у холодочку,
Біжим з каністрою туди...
Було б де лише примоститися!
Розляжемось в пилюці з Грицем,
П'ємо, не знаємо біди.

Тепер же треба розбираться —
В пляшках, а також в баночках,
Стоїть сортів, мабуть, із двадцять,
Від них метелики в очах.
Раніш жили собі неспішно,
Хоча тепер нам наче й смішно,
Було два сорти пива в нас:
Один бу — "свіже", другий — "кисле",
Псували там його навмисне,
Щоб не купляли про запас.

Еней із тим "Сковородою"
На призьбі сіли посидіть,
Базікали поміж собою,
Хотіли дещо зрозуміті.
Начальство наче й помінялось,
А все ж, те саме і зсталось,
Заглянь лишень йому під хвіст:
Це ж той самісінський чортяка,
Що в пеклі гавкав, як собака,
Тепер він, бачите, міністр.

Еней пригадував, неначе
Той в пеклі підкладав дрова,

Тюрма, либонь, по ньому плаче,
А він і тут, бач, голова!
Зібрали із чортів бригаду,
Він захопив сільську раду
І, не злякавшись Сатани,
Спилив собі гарненько роги,
А хвіст і волохаті ноги
Сховав у імпортні штані.

Як втік Еней із Світу Того,
Вже промайнуло кілька літ,
Насилу він волочить ноги
І дуже підтягнув живіт.
В Полтаві, в Києві, в Одесі
Чортяка їздить в "мерседесі"..."
Еней же витирає піт:
"Ї-право, при такій зарплаті,
Ta ще й коли її не платять,
Не хочу бачити Цей Світ!"

Еней зібрав останні гроши,
Купив патрета Сатани,
Г'ять бовтунів поклав у кошик,
Заправив в чоботи штані
І рушив до сільської ради —
Шукати, як-то кажуть, правди;
Кричав, неначе на живіт:
"Нехай знов будуть комуністи!
При них було хоч що поїсти!" —
Аж кинуло Енея в піт.

Така була тяжка робота,
Що очі кров'ю налились
І піна виступила з рота,

На лобі жили нап'ялись.
Жбурляв в людей протухлі яйця
І дулі всім крутив на пальцях,
Кричав, що треба всіх стрілять:
"Виходь, хто проти Того Раю,
Усіх, кричить, перестріляю,
Всім покажу я, вашу маті!.."

Зібралася Верховна Рада
(А як би хто там не хотів,
Була вона такому рада,
Було до біса в ній чортів).
"Давайте, кажуть, задля форми,
Проголосуєм за реформи
І Конституцію приймем,
А далі будем так робити,
Щоб тут було погано жити,
На Той Світ знову всіх пошлем..."

Не знаю, чим воно скінчиться,
Чи будем жити у віках?
Не дуже хочемо учиться
Ми на своїх же помилках.
Вперед, народе, підіймайся,
В дорогу тяжку збираїться,
Туди, куди іде Весь Світ,
І в двадцять першому столітті
Онукам, правнукам і дітям
Від мене передай привіт!

Юрій Шковира

Дніпропетровськ — Старі Кодаки
1996 - 1999 pp

Дві блондинки в аеропорту.
Одна каже: — Дивись, які
літаки величезні. І як ці
терористи їх викрадають?
Друга, показуючи в небо
на літак: — Отам, диви,
високо в небі, маленький.
Оті вони й викрадають.

— Я чула, що твій чоловік
кинув пити й курити... На це потрібна велика сила волі!
— Вона у мене є!

— Чому ти носиш обручку не на тому, що треба,
пальці?
— Тому що я одружена не з тим, що треба чоловіком.

ДЯКУЄМО ЗА ДАТКИ НА ЧОРНОЛО!

\$100	Клос Александр. Індепенденс, Огайо
\$55	пп. Коструба. Miciсara, Онтаріо
\$25	Яворський Іван. Бенсалем, Пенсильванія
	Фіголь Мирон. Монреаль
	Лозинський Михайло. Сан-Сіті, Аризона
	Грузин Галина. Едмонтон
	Ткач Іван. Гамільтон, Онтаріо
\$20	Сверида Ярослав. ПітМедов, Брит. Колумбія
	Іванець Я. С. Голланд, Іллінойс
	Варварук Анеля. Miciсara, Онтаріо
	Родний Микола. Лондон, Онтаріо
	Багнівський Олександр. Елктарт, Індіана
	Данилюк Володимир. Рендольф, НьюДжерсі
	Доброноженко Людмила. Голивуд, Флорид
	Слиж Роман. Ралей, Нова Скотія
\$10	Микутенко Роман. Едмонтон
\$5	Гамула Петро. Торонто
	Шаран Василь. Річмонд Гілл, Онтаріо
	Росинський Віктор. Ортонвіл, Мічіган
	пп. Мішук. Дорчестер, Онтаріо
	Ключковська Софія. Miciсara, Онтаріо
	Козоріз Мирослав. Тандер-Бей, Онтаріо
	Данило Тетяна. Клівленд, Огайо
	Грицишин Петро. Гамільтон, Онтаріо
	Насадюк Катерина. Торонто
	Мюллер Вікторія. Іслінгтон, Онтаріо
	Гладишевський Мирослав. Калгарі, Альбе
	Український Культ. Центр. Гамільтон, Онт
	Суховерський С. Едмонтон
	Богун Іван. Рексдейл, Онтаріо
	Корніюк Стася, Філадельфія
	Литвинчук А. Етобіко, Онтаріо

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

Петро Гамула з Торонто — для Люби Чернеги в Кіровоград, Україна;
 Микола Родний з Лондону, Онтаріо — для Миколи Буслика в Черкаси, Україна;
 Ростислав Хомяк з Вашингтону, DC — для Енциклопедії Сучасної України, Київ.
 Марина Петрушевська з Торонто — для пп. Ольги і Пітера Мортон в Торонто.

There is a sacredness in tears. They are not the mark of weakness, but of power. They speak more eloquently than ten thousand tongues. They are messengers of overwhelming grief...and unspeakable love. They bring relief, and then... smile.

У слізах є якась святість. Вони не є ознакою слабкості, а радше сили. Вони можуть сказати те, що не передати ніякими словами. Сльози виказывають і невимовне горе, і всеохоплюючу любов. Сльози приносять полегшення. А тоді — посмішку. Посміхніться!

ЯКЕ ПИТАННЯ ТАКИЙ ВІДПОВІДЬ

- Що робить бузьок після того, як принесе дитину?
- Повертається на бік і засинає.
- • •
- Що чоловіки розуміють під романтикою?
- Подивитися футбольний матч при свічках...

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілій рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТИВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

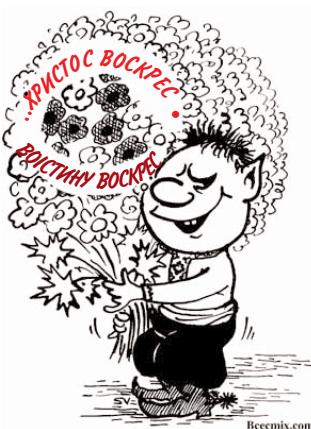
City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю \$45 на рік; \$24 на 6 місяців; \$13 на 3 місяці

Всесміх, 1300 Woodhill Court, Mississauga, ON, L5E 3H1 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

На наступній сторінці на адресній наліпці вгорі — місяць і рік, коли "Всесміх" прийде до Вас востаннє. Не забудьте вислати чека на продовження передплати. Спасибі!

To read ALL issues since 1991

BCFCMIX

SUBSCRIBE

Щоб читати всі випуски
від 1991 року

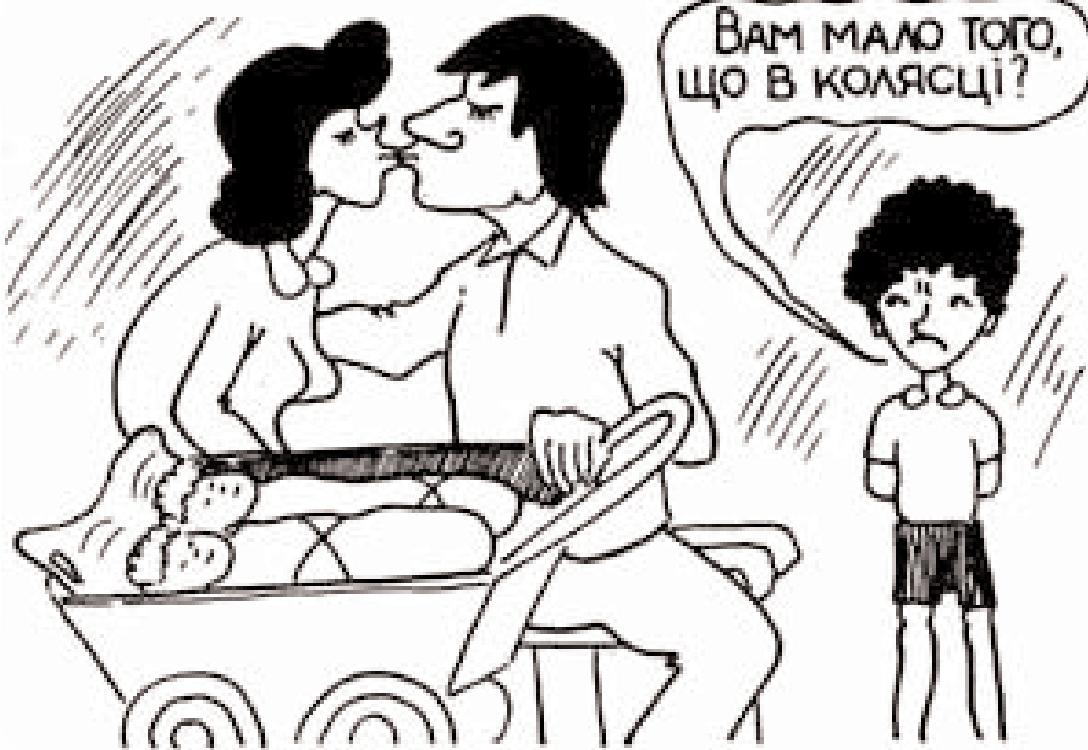
ПЕРЕДПЛАТІТЬ

Only \$10

Лише \$10

Очима Василя Лазунька

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program towards our mailing costs. IPAP 14026103. Canada Post Agreement No. 02011204.

